

Kaip manote, kaip ilgai gali tęstis priešiškus tarp mūsų, žmonių? Kiek ilgai norime kaupiti nuoskaudas ir jomis gyventi? Pagal tai, ką matome aplink, panašu, kad tai gali tęstis net visą gyvenimą! Ir taip galime nugyventi visą gyvenimą! Baisu! Ir visai tokio gyvenimo nesinori!

Argi tai būtų norimas ir nuo vaikystės išsivajotas gyvenimas, kai didesnę gyvenimo dalį nešiočiau sunkumus širdyje, ir metų metais mačiau savo vidinius skaudulius, apsimesdamas, kad “gerai gyvenu” po abejingumo kiautu... Bet juk nėra ir negali mums būti to abejingumo! Negalime būti abejingi tėvams, vaikams, seserims, broliams, giminaičiams, draugams, šalia gyvenantiems... **NEGALI ŽMONĖS BŪTI PRIEŠIŠKI IR ABEJINGI KITIEMS ŽMONĖMS, gyvenantiems tokį patį žmogaus gyvenimą žemėje tarsi vienuose namuose...**

Šiame pasaulyje nėra kitų žmonių, išskyrus kiekvieną iš mūsų. Ir tik mūsų valioje nuspręsti – ar ir toliau gyvensime neapykantoje, ar pagaliau tai baigsime ir pradėsime gyventi. Kąkas turi pradėti keisti priešiškus į sutarimą – kaip ir kiek gali. Kąkas turi tapti pavyzdžiu visiems kitiems. Gal tai tu?

Prefenzijos, kaltinimai, agresija, priešiškus – tai kartojasi metų metus, dešimtmečius... Žmonės perduoda savo vidinę kančią kitiems, ir tuo pačiu skaudina juos. Kai žmogui skauda, jis bendrauja su kitais per savo skausmo jausmą; net sakoma: “sužeistas žeidžia, o mylintis myli”. Ir tai, pastebime, vyksta visur..., visose žmonių gyvenamose vietose.

Nežeiskime jau sužeistų! Nežeiskime, patys būdami sužeisti! Su kuo mes vis kovojame, ir ką norime pasiekti kovodami? Kas iš Jūsų jau laimėjo kovodami? Ir galiausiai, – su koku būdu aš iš tikrųjų norėčiau nugyventi savo gyvenimą?

Žmogaus gyvenimo kelias negali būti kažkokio nuolatinio priešiško kelio. Pajuskime bendrumą, pradėkime gyventi kartu – su kantrybe ir priėmimu, su ramybės dovana kitam ir atlaidumu! Leiskime sau ir kitiems šalia augti, juk visi nori gyventi! Neišraukime nei vieno iš gyvenimo žemės, – visi juk sutilpsime!

**“Šlovė Tau, Tėve,
dangaus ir žemės Viešpatie,
kad Karalystės paslaptis
apreiškei mažutėliams.”**

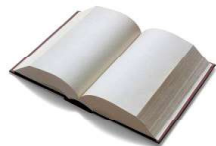
(plg. Mt 11, 25)

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Išm 12, 13. 16–19; Ps 85, 5–6. 9–10. 15–16; Rom 8, 26–27

Psalmės atliepas

Tu, Viešpatie, atlaidus ir geras.

Evangelija pagal Matą (13, 24–43)

Anuo metu Jėzus pateikė minioms kitą palyginimą: „Su dangaus karalyste yra kaip su žmogumi, kuris pasėjo savo dirvoje gerą sėklą. Žmonėms bemiegant, atėjo jo priešas, pasėjo kviečiuose raugį ir nuėjo sau. Kai želmuo paūgėjo ir išplaukėjo, pasirodė ir raugės. Šeimininko tarnai atėjo ir klausė: 'Šeimininke, argi ne gerą sėklą pasėjai savo lauke? Iš kurgi atsirado raugių?' Jis atsakė: 'Tai padarė mano priešas'. Tarnai pasisiūlė: 'Jei nori, mes eisime ir jas išravėsime'. Jis atsakė: 'Ne, kad kartais, ravėdami rauges, neišrautumėte su jomis ir kviečių. Palikite abejus augti iki pjūties. Pjūties metu aš pasakysiu pjovėjams: 'Pirmiau išrinkite rauges ir suriškite į pėdelius sudeginti, o kviečius sukraukite į mano kluoną'".

Evangelijos komentaras:

Palyginimas apie rauges randamas tik Evangelijoje pagal Matą. Raugės - tai piktžolė, kurios juodi grūdai yra nuodingi ir turi narkotinį poveikį. Jos labai panašios į kviečius, iš tikrųjų jų neįmanoma atskirti iki pat derliaus nuėmimo, kai skirtumas tampa akivaizdus, o tada jau kyla rizika, susipynus kviečių ir raugių šaknims, kartu su raugėmis išrauti ir kviečius...

„Palikite abejus augti iki pjūties...”

Akivaizdu, kad Jėzus nenori duoti agronominių patarimų. Jis sako, kad blogis ir gėris turi augti kartu. Norėtusi paprieštarauti: „Ką reiškia – palikite?” Juk blogis turi būti pašalintas, išrautas! Negalima leisti kviečiams augti kartu su piktžolėmis!

Mes visada labai skubame moralizuoti ir „valyti” norime „padaryti tvarką” pagal save.., Kaip tik todėl Jėzus ir įspėja mus, kad nepasiduotume tokiai pagundai, visada atsirandančiai kiekvienoje bendruomenėje ar šeimoje. Būna mums taip – tie yra „geri”, o va tie yra „neri”.

Dievas nedalija žmonių į gerasius ir bloguosius. Jėzui nereikalinga maža „tyrųjų ir šauniųjų” bendruomenė, todėl jis taip kategoriškai pasisakė prieš fariziejų veidmainystę. Kaip tik fariziejai, Rašto aiškintojai ir Įstatymo mokytojai buvo žmonių dalijimo į kategorijas meistrai. Visa tai kartojo per ištisus amžius: kiek daug fanatiškų tikėjimo gynėjų žudė, smerkė, kariavo karus, siekdami išnaikinti blogį! Tačiau religija, laikanti save pranašesne už kitas, yra agresyvi ir pavojinga religija, nes bet koks pranašumas sukuria nepilnavertiškumą.

Jėzus neneigia, kad turime ir net privalome atskirti gėrį nuo blogio, tačiau pasako, kad, tai nepriklauso nuo žmonių, ir jis to taip pat neketina daryti. Jis neatstums nusidėjėlių, bet veikiau artinsis prie jų ir ypatingai jais rūpinsis. Jis nerodys pirštu, bet ištis ranką tiems, kurie jaučiasi smerkiami „teisingai” mąstančių to meto žmonių. Jo apaštalai anaiptol nebus patys tobuliausi žmonės...

Tai paskata kiekvienam iš mūsų įveikti pagundą teisti kitus. Mes privalome mylėti vieni kitus, su kuriais gyvename, kuriuos sutinkame gyvenimo kely, o ne tik tuos, apie kuriuos svajojame, ne tik tuos, kurie geri mums, bet visus – su kuriais privalome pasidalinti „duona”.

Į esmės palyginime pasakojama apie du požiūrius: tarnai visų pirma mato blogį, o šeimininkas savo žvilgsnį nukreipia į gėrį. Taip į mus žvelgia Dievas, kuris nesutapatina mūsų su mūsų silpnybėmis: esame sukurti ne pagal priešą, bet pagal Kūrėjo paveikslą. Jei nematysime šviesos savyje, nematysime jos niekur kitur. Dievo požiriu gėris yra reikšmingesnis už blogį, o vienas kviečių grūdas vertas daugiau, nei visos raugės kviečių lauke. Tai liudijimas, jog Dievo akyse gėris visuomet yra svarbesnis, o gėris, galimas rytoj, svarbesnis už vakarykštį blogį.

Pasauliui reikia ne tobulų krikščionių, bet mokinių, paprastų, tikrų žmonių, suvokiančių savo ribotumą, su gerais norais gyvenančių savo gyvenimą, ir mylinčių šį Dievo kviečiais, ir ne tik, apsėtą pasaulį, kurį pats Dievas pripildo švelnumu, rūpesčiu ir didele kantrybe...

KANTRYBĖS PALAIMA

Būna žmonių, kurie, atrodo, yra gimę tam, kad keltų nesantaiką. Jų žodžiai žeidžia, drumsčia ramybę, palieka kartėlių kitų širdyse... Dažnai norėtusi tiesiog pasitraukti, vengti jų draugijos, kiek įmanoma atitolinti juos nuo savo gyvenimo. Deja, ne visada tai padaryti yra įmanoma.

Kartais tenka susidurti su žmonėmis, atkakliai skleidžiančiais blogas mintis, kurstančiais įtarimą, ardančiais bendrystę ir savo kalbomis sėjančiais nesantaiką. Tuomet gali atrodyti, kad pats geriausias sprendimas būtų imtis griežtų priemonių: nutraukti ryšius, pašalinti juos iš bendruomenės ar bent jau iš tos aplinkos, kurioje esame pašaukti gyventi ir tarnauti. Kitaip, rodos, jų neatsikratysime, kaip piktžolių, užgožiančių mūsų laukus ir sodus...

Vis dėlto Evangelijoje Jėzus, pasirodo, neskuba rauti raugių. Panašu, kad Jis nesielia taip, kaip darytų rūpestingas žemdirbys, kuris, pamatęs piktžolę, ją tuoj pat išrauna. Jėzus elgiasi iš pažiūros nelogiškai, leisdamas raugėms augti kartu su kviečiais. Jo argumentas aiškus: ravėdami rauges, galime kartu išrauti ir kviečius. Žmogiškai svarstant, galėtume prieštarauti: jeigu raugės augs toliau, jos atims gyvybę iš gerų augalų, juos stels ir dusins, todėl galbūt geriau paaukoti dalį kviečių, kad tik blogis neplistų. Kartais norėtume panašiai elgtis ir su žmonėmis, kurie sėja nesantaiką bendruomenėje, stengdamiesi pašalinti juos, kad nekenktų kitiems, kad geri žmonės nepavargtų, nenusiviltų ir nepasitrauktų.

Tačiau Jėzus ir čia renkasi kitą kelią. Jei bendruomenėje yra tų, kurie drumsčia taiką, silpnina krikščionišką bendrystę ir žeidžia Bažnyčios vienybę, Jis kviečia ne skubėti teisti, bet parodyti kantrybę. Ateis pjūties metas, ateis laikas, kai visa bus apreikšta ir atiduota į Dievo rankas.

Kodėl Jėzus renkasi šį - gėrio ir blogio sugyvenimo, kantrybės ir pakantumo kelią, o ne greitus ir griežtus sprendimus? Juk žvelgdami į tai, kas vyksta pasaulyje, matydami karus, smurtą, neteisybę ir daugybę žaizdų, patys dažnai norėtume, kad Dievas tuoj pat įsikštų: pašalintų blogį, sustabdytų piktadarius, išlaisvintų žmoniją iš tamsos ir užtikrintų ramią ateitį bent būsimoms kartoms. Tačiau Dievo veikimas ne visada sutampa su mūsų skubotu teisingumo troškimu.

Tokio Jėzaus pasirinkimo priežastis slypi Jo kantrybėje ir gailestingume. Dievas žvelgia į žmogų giliau, negu mes sugebame pažvelgti. Gėris ir blogis nėra taip aiškiai atskirti, kaip mums kartais atrodo. Žmonės nėra suskirstyti į dvi stovyklas, vienoje kurių būtų tik teisieji, o kitoje - tik nusidėjėliai. Gėris ir blogis paprastai gyvena toje pačioje vietoje - žmogaus širdyje. Nėra žmogaus, kuris būtų vien tik raugė, ir nėra žmogaus, kuris būtų vien tik kvietys. Kiekviename iš mūsų yra ir Dievo malonės daigų, ir nuodėmės žaizdų. Mes sugebame kurti ir griauti, statyti ir ardyti, duoti gerų vaisių ir kartu nešti kartų derlių. Tik vienas Dievas gali teisingai pažinti širdis ir teisti be klaidos. Jis yra kantrybės Dievas, gailestingumo Dievas, vilties Dievas, kuris, kaip primena Išminties knyga, suteikia nusidėjėliui galimybę atsiversti.

Todėl Dievas nesiima beatodairiškai rauti blogio iš pasaulio, galbūt ir todėl, kad, išraunant blogį, tektų paliesti ir patį žmogų. Dievas žino žmogaus trapumą, bet nepaliauja jo mylėjęs.

Todėl Jėzus ir renkasi kantrybės ir pakantumo kelią. Tai ne abejingumas ar susitaikymas su blogiu, bet tvirta viltis, kad žmogaus širdis gali atsiversti, gėris gali įveikti blogį, ir net ten, kur, atrodytų, viską yra užgožusi nuodėmė, Dievo malonė gali pažadinti naują gyvenimą.

Kad taip įvyktų, mums reikia iš Dievo mokyti kantrybės. Jėzus, turėdamas absoliučią teisę mus teisti, pirmiausia dovanoja laiką atsivertimui ir dar vieną galimybę daryti gera. Jeigu Jis, būdamas šventas ir teisus, neskuba mūsų pasmerkti, kaip mes galėtume taip greitai pasmerkti kitą žmogų?! Mūsų pašaukimas - ne dauginti blogį savo žodžiais ir sprendimais, bet daryti visa, kas įmanoma, kad blogio vietoje pražystų gėris, o ten, kur to dar nematome, išlaikyti viltį, pasitikint Dievo veikimu.

Šv. Onos šventė Viršužiglyje

Liepos 26 d., sekmadienį, 13 val., Viršužiglio bažnyčioje, bus švenčiama Šv. Onos šventė. Tai Viršužiglio bažnyčios titulinė šventė.

Ateinančių sekmadienį, liepos 26 d., Šlienavos bažnyčioje sekmadienio Eucharistija bus švenčiama tik 9 val.

Šventėje žadėjo dalyvauti kultūros ir meno žurnalo "Nemunas" vyr. redaktorė Erika Drungytė, kuri prieš keletą metų yra gyvenusi Arlaviškėse, o šiuo metu įsikūrusi dzūkijoje, šalia Liškiavos. Po liturginio šventimo bažnyčioje, Eucharistinės procesijos, susirinkime agapei baigiamuose įkurti bendruomenės namuose, kur prie kavos kalbinsime poetę, litūrologę Eriką Drungytę, prašydami ją pasidalinti savomis kūrybinėmis ir gyvenimo mintimis. Tad visi planuokime, ruoškimės ir susirinkime Viršužiglyje į Šv. Onos šventę!

Viršužiglio bažnyčios apsitvarkymo talka

Ruošiantis Viršužiglio bažnyčios vardinei šventei, planuojame ir pasitvarkymą bažnyčioje. Visi, kurie turime jėgų ir noro, susirinkime pasitvarkymui liepos 22 d., trečiądienį, 18 val.

Dėkojame ir džiaugiamės, dirbame ir gyvename

Dėkojame visiems, kurie sekmadieniais ar patarnavimų metu ir savo aukomis prisidedate prie parapijos gyvavimo ir įvairių finansinių išlaidų: Šlienavos bažnyčios perstatymo darbų, atlygių tarnautojams, visų reikmenų ar paslaugų įsigijimo, kas yra reikalinga mums visiems. Mes vis turime pinigų... (P. S.: nors Viršužiglio bažnyčios kasa minusinė...) Ačiū Jums už tai!

Dėkojame visiems dirbantiems žmonėms, kurie 1,2 % GPM esate paskyrę savo bažnyčiai. Valstybinė mokesčių inspekcija mūsų bažnyčioms jau pervedė Jūsų paskirtą mokesčių dalį: Šlienavos bažnyčiai – 531 1,90 eur., Viršužiglio bažnyčiai – 689,95 eur.

Ačiū Jums visiems!

➡ Jeigu mes turėtume bent dalelę Dievo kantrybės, jeigu mokėtume atsisakyti troškimo tuoj pat išrauti visas rauges, jeigu labiau pasitikėtume malonės veikimu žmogaus širdyje, galbūt mažiau skųstumės pasaulio tamsa ir patys taptume šviesos sėjėjais. Juk karai, smurtas ir neteisybė prasideda ne vien tik didžiuosiuose istorijos įvykiuose, bet pirmiausia gailestingumo nepriimančioje žmogaus širdyje.

Dievo karalystė kuriama ne žaibiškai išraunant visą blogį, nes, taip elgdamiesi, rizikuotume sužeisti ir tai, kas žmonėse gali būti paliesta Dievo malonės. Ji kuriama nuolat sėjant gėrį, pasitikint Viešpaties kantrybe ir laukiant pjūties meto, kai pats Dievas atskleis tiesą ir surinks savo derlių...

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,
Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.